

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตน
ของ นายจรูญ อินทจาร ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๘/๒๕๕๗

เรื่องพิจารณาที่ ๓๕/๒๕๕๖

วันที่ ๒๓ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๗

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๑ หรือไม่

บทบัญญัติรัฐธรรมนูญและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง มีดังนี้

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

มาตรา ๔๑ สิทธิของบุคคลในทรัพย์สินย่อมได้รับความคุ้มครอง ขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิเช่นนี้ย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

การสืบทอดย่อมได้รับความคุ้มครอง สิทธิของบุคคลในการสืบทอดย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ

มาตรา ๒๘๓ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีอำนาจหน้าที่โดยทั่วไปในการดูแลและจัดทำบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น และย่อมมีความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบาย การบริหาร การจัดบริการสาธารณะ การบริหารงานบุคคล การเงินและการคลัง และมีอำนาจหน้าที่ของตนเองโดยเฉพาะ โดยต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับการพัฒนาของจังหวัดและประเทศเป็นส่วนรวมด้วย

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีความเข้มแข็งในการบริหารงาน ได้โดยอิสระและตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาระบบการคลังท้องถิ่นให้จัดบริการสาธารณะได้โดยครบถ้วนตามอำนาจหน้าที่ จัดตั้งหรือร่วมกันจัดตั้งองค์การเพื่อการจัดทำบริการสาธารณะตามอำนาจหน้าที่ เพื่อให้เกิดความคุ้มค่าเป็นประโยชน์ และให้บริการประชาชนอย่างทั่วถึง

ให้มีกฎหมายกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ เพื่อกำหนดการแบ่งอำนาจหน้าที่ และจัดสรรรายได้ระหว่างราชการส่วนกลางและราชการส่วนภูมิภาคกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยกันเอง โดยคำนึงถึงการกระจายอำนาจเพิ่มขึ้นตามระดับ

ความสามารถขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละรูปแบบ รวมทั้งกำหนดระบบตรวจสอบและประเมินผล โดยมีคณะกรรมการประกอบด้วยผู้แทนหน่วยราชการที่เกี่ยวข้อง ผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และผู้ทรงคุณวุฒิ โดยมีจำนวนเท่ากัน เป็นผู้ดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมาย

ให้มีกฎหมายรายได้ท้องถิ่น เพื่อกำหนดอำนาจหน้าที่ในการจัดเก็บภาษีและรายได้อื่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีหลักเกณฑ์ที่เหมาะสมตามลักษณะของภาษีแต่ละชนิด การจัดสรรทรัพยากรในภาครัฐ การมีรายได้ที่เพียงพอกับรายจ่ายตามอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงระดับขั้นการพัฒนาทางเศรษฐกิจของท้องถิ่น สถานะทางการคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และความยั่งยืนทางการคลังของรัฐ

ในกรณีที่มีการกำหนดอำนาจหน้าที่และการจัดสรรรายได้ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแล้ว คณะกรรมการตามวรรคสามจะต้องนำเรื่องดังกล่าวมาพิจารณาทบทวนใหม่ทุกระยะเวลาไม่เกินห้าปี เพื่อพิจารณาถึงความเหมาะสมของการกำหนดอำนาจหน้าที่ และการจัดสรรรายได้ที่ได้กระทำไปแล้ว ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงการกระจายอำนาจเพิ่มขึ้นให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นสำคัญ

การดำเนินการตามวรรคห้า เมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีและรายงานรัฐสภาแล้ว ให้มีผลบังคับได้

พระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. ๒๕๑๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาษีป้าย (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๓๔

มาตรา ๗ ให้เจ้าของป้ายมีหน้าที่เสียภาษีป้ายโดยเสียเป็นรายปี ยกเว้นป้ายที่เริ่มติดตั้งหรือแสดงในปีแรกให้เสียภาษีป้ายตั้งแต่วันเริ่มติดตั้งหรือแสดงจนถึงวันสิ้นปีและให้คิดภาษีป้ายเป็นรายงวด งวดละสามเดือนของปี โดยเริ่มเสียภาษีป้ายตั้งแต่วัดที่ติดตั้งป้ายจนถึงงวดสุดท้ายของปี ทั้งนี้ ตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงซึ่งต้องไม่เกินอัตราที่กำหนดในบัญชีอัตราภาษีป้ายท้ายพระราชบัญญัตินี้

การคำนวณพื้นที่ภาษีป้าย ให้คำนวณตามบัญชีอัตราภาษีป้าย (๖) และ (๗) ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ป้ายที่ติดตั้งบนอสังหาริมทรัพย์ของบุคคลอื่นและมีพื้นที่เกินสองตารางเมตรต้องมีชื่อและที่อยู่ของเจ้าของป้ายเป็นตัวอักษรไทยที่ชัดเจนที่มุมขวาด้านล่างของป้ายและให้ข้อความดังกล่าวได้รับยกเว้นภาษีป้ายตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง ให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีป้ายชำระภาษีป้ายต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ สถานที่ที่ยื่นแบบแสดงรายการภาษีป้ายไว้ หรือ ณ สถานที่อื่นใดที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนด ทั้งนี้ ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งการประเมิน และให้ถือว่าวันที่ชำระภาษีต่อพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นวันชำระภาษีป้าย

มาตรา ๑๙ ทวิ ถ้าภาษีป้ายที่ต้องชำระมีจำนวนตั้งแต่สามพันบาทขึ้นไป ผู้มีหน้าที่เสียภาษีป้าย จะขอผ่อนชำระเป็นสามงวด งวดละเท่า ๆ กันก็ได้ โดยแจ้งความจำเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบ ก่อนครบกำหนดเวลาชำระภาษีตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง

การผ่อนชำระภาษีตามวรรคหนึ่ง ให้ชำระงวดที่หนึ่งก่อนครบกำหนดเวลาชำระภาษีตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง งวดที่สองภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันสุดท้ายที่ต้องชำระงวดที่หนึ่ง และงวดที่สามภายในหนึ่งเดือน นับแต่วันสุดท้ายที่ต้องชำระงวดที่สอง

ถ้าผู้ขอผ่อนชำระภาษีไม่ชำระภาษีป้ายงวดหนึ่งงวดใดภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้หมดสิทธิ ที่จะขอผ่อนชำระภาษี และให้นำมาตรา ๒๕ (๓) มาใช้บังคับสำหรับงวดที่ยังมิได้ชำระ

ความเห็น

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๑ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ส่วนที่ ๕ สิทธิในทรัพย์สิน บัญญัติให้การรับรองและคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินของบุคคลและกำหนดเป็นบทบัญญัติไว้ว่า ขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินอาจมีได้ตามที่กฎหมายบัญญัติ แต่ต้องไม่กระทบกระเทือน สาระสำคัญแห่งสิทธิในทรัพย์สินนั้น กล่าวคือ บุคคลที่ได้มาซึ่งทรัพย์สินโดยชอบรวมถึงการรับมรดก ย่อมได้รับความคุ้มครองความเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครอง รวมทั้งสิทธิใด ๆ ในการใช้สอย หรือจำหน่ายจ่ายโอน อย่างไรก็ตามสิทธิในทรัพย์สินดังกล่าวอาจถูกจำกัดได้โดยบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เท่านั้น เช่น การอายัด การยึด หรือการริบทรัพย์สินจะกระทำได้อีกแต่โดยกฎหมายให้อำนาจ เป็นต้น ประกอบกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ บัญญัติว่า “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญ รับรองไว้ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญ กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้ กฎหมาย ตามวรรคหนึ่งต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใด บุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วย...” นอกจากนี้ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘๓ วรรคหนึ่ง ยังได้บัญญัติว่า “องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมี อำนาจหน้าที่โดยทั่วไปในการดูแลและจัดทำบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น และย่อมมีความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบาย การบริหาร การจัดบริการสาธารณะ การบริหารงานบุคคล การเงินและการคลัง และมีอำนาจหน้าที่ของตนเองโดยเฉพาะ โดยต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับการพัฒนา

ของจังหวัดและประเทศเป็นส่วนรวมด้วย” และวรรคสี่ บัญญัติว่า “ให้มีกฎหมายรายได้ท้องถิ่นเพื่อกำหนดอำนาจหน้าที่ในการจัดเก็บภาษีและรายได้อื่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีหลักเกณฑ์ที่เหมาะสมตามลักษณะของภาษีแต่ละชนิด...”

ส่วนพระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. ๒๕๑๐ ตราขึ้นเนื่องจากภาษีป้ายเป็นภาษีของราชการบริหารส่วนท้องถิ่น ควรแยกออกจากประมวลรัษฎากร และมอบให้ราชการบริหารส่วนท้องถิ่น เป็นผู้จัดเก็บ จึงตรากฎหมายว่าด้วยภาษีป้ายขึ้นโดยเฉพาะ และต่อมาได้มีการปรับปรุงบทบัญญัติว่าด้วยการยกเว้นภาษี การกำหนดอัตราภาษี การยื่นแบบแสดงรายการภาษี การประเมินภาษี การชำระภาษี การบังคับชำระภาษีค้าง การคืนเงินค่าภาษี อัตราเงินเพิ่ม และการอุทธรณ์ ตลอดจนปรับปรุงบทกำหนดโทษให้สอดคล้องกับสภาพการณ์และสภาวะเศรษฐกิจปัจจุบันหรือให้เหมาะสมยิ่งขึ้น โดยมาตรา ๖ กำหนดให้ป้าย หมายความว่า ป้ายแสดงชื่อ ยี่ห้อหรือเครื่องหมายที่ใช้ในการประกอบการค้าหรือประกอบกิจการอื่นเพื่อหารายได้หรือโฆษณาการค้าหรือกิจการอื่นเพื่อหารายได้ และกำหนดผู้มีหน้าที่เสียภาษีป้ายและอัตราภาษีไว้ในมาตรา ๗ โดยให้คิดอัตราตามที่กำหนดในกฎกระทรวงซึ่งต้องไม่เกินอัตราที่กำหนดในบัญชีอัตราภาษีป้ายท้ายพระราชบัญญัติ โดยในการคำนวณภาษีนั้นให้นำฐานภาษีและอัตราภาษีคำนวณจากพื้นที่ของป้ายและประเภทของป้ายรวมกัน ซึ่งอัตราภาษีป้ายที่ใช้อยู่ในปัจจุบันเป็นอัตราที่ต่ำ เช่น ป้ายที่มีอักษรไทยล้วนเสียภาษีในอัตรา ๓ บาท ต่อห้าร้อยตารางเซนติเมตร ป้ายที่มีอักษรไทยปนกับอักษรต่างประเทศและหรือปนกับภาพ และหรือเครื่องหมายอื่น เสียภาษีในอัตรา ๒๐ บาท ต่อห้าร้อยตารางเซนติเมตร และป้ายที่ไม่มีอักษรไทยไม่ว่าจะมีภาพหรือเครื่องหมายใด ๆ หรือไม่ ป้ายที่มีอักษรไทยบางส่วนหรือทั้งหมดอยู่ใต้หรือต่ำกว่าอักษรต่างประเทศ เสียภาษีในอัตรา ๔๐ บาท ต่อห้าร้อยตารางเซนติเมตร เป็นต้น และอัตราภาษีดังกล่าวใช้มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๕ จนถึงปัจจุบันยังมิได้มีการแก้ไขอัตราภาษีป้ายแต่อย่างใด ซึ่งมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้เจ้าของป้ายมีหน้าที่เสียภาษีป้ายโดยเสียเป็นรายปี ยกเว้นป้ายที่ติดตั้งในปีแรกโดยให้เสียภาษีป้ายตั้งแต่วันเริ่มติดตั้งหรือแสดงจนถึงวันสิ้นปี และให้คิดภาษีป้ายเป็นรายงวด งวดละสามเดือนของปี โดยเริ่มเสียภาษีป้ายตั้งแต่วัดที่ติดตั้งป้ายจนถึงงวดสุดท้ายของปีนั้น การกำหนดให้เสียภาษีป้ายเป็นรายปีแต่มีข้อยกเว้นไว้ดังกล่าวเป็นการแบ่งเบาภาระของผู้ประกอบการค้าหรือเจ้าของป้ายที่เริ่มติดตั้งป้ายในปีแรกที่ไม่ต้องรับภาระเสียภาษีป้ายทั้งปี ซึ่งเป็นข้อยกเว้นที่เป็นธรรมสำหรับผู้มีหน้าที่เสียภาษีป้ายในปีแรก นอกจากนั้นพระราชบัญญัตินี้ยังมีการกำหนดมาตรการบรรเทาความเดือดร้อนและสร้างความเป็นธรรมให้กับผู้ประกอบการค้าหรือเจ้าของป้ายอีกด้วย โดยกำหนด

ให้มีการขอผ่อนชำระภาษีป้ายได้ถึงสามงวด ตามที่พระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติไว้ว่า “ถ้าภาษีป้ายที่ต้องชำระมีจำนวนตั้งแต่สามพันบาทขึ้นไป ผู้มีหน้าที่เสียภาษีป้าย จะขอผ่อนชำระเป็นสามงวด งวดละเท่า ๆ กันก็ได้ โดยแจ้งความจำเป็นหนังสือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบ ก่อนครบกำหนดเวลาชำระภาษีตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง” กล่าวคือหากผู้มีหน้าที่เสียภาษีป้าย ไม่สามารถชำระภาษีในคราวเดียวได้ ก็สามารถขอผ่อนชำระภาษีเป็นงวดได้ ย่อมเป็นการปรับปรุง กฎหมายและผ่อนปรนให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้เสียภาษี ดังนั้น การจัดเก็บภาษีป้ายจึงสอดคล้องกับ วัตถุประสงค์หลักของการจัดเก็บภาษีของรัฐที่มีวัตถุประสงค์เพื่อตอบสนองภารกิจของรัฐ และอำนวยความสะดวก ให้แก่รัฐในการปฏิบัติการกิจให้สำเร็จลุล่วง อันเป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวม โดยผู้รับภาระเสียภาษี คือประชาชนในรัฐนั่นเองที่ยอมสละประโยชน์ส่วนตัวเพื่อให้รัฐนำเงินภาษีไปจัดทำภารกิจที่เป็นประโยชน์ สาธารณะต่อไป

พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่พระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. ๒๕๑๐ ได้กำหนดให้ภาษีป้ายเป็นภาษี ที่ราชการส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่จัดเก็บดังกล่าว ย่อมเป็นการสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘๓ วรรคหนึ่ง และวรรคสี่ ที่บัญญัติให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีอำนาจหน้าที่โดยทั่วไปในการดูแล และจัดทำบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น และย่อมมีความเป็นอิสระในการกำหนด นโยบายการบริหาร การจัดบริการสาธารณะ การบริหารงานบุคคล การเงินและการคลัง และมีอำนาจหน้าที่ ของตนเองโดยเฉพาะ โดยต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับการพัฒนาของจังหวัดและประเทศเป็นส่วนรวมด้วย และให้มีกฎหมายรายได้ท้องถิ่น เพื่อกำหนดอำนาจหน้าที่ในการจัดเก็บภาษีและรายได้อื่นขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีหลักเกณฑ์ที่เหมาะสมตามลักษณะของภาษีแต่ละชนิด บทบัญญัติของ พระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๗ ดังกล่าวเป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้บุคคลมีหน้าที่ จะต้องเสียภาษีอากรตามกฎหมาย โดยบัญญัติให้เจ้าของป้ายมีหน้าที่เสียภาษีป้ายโดยเสียเป็นรายปี ยกเว้นป้ายที่ติดตั้งในปีแรกโดยให้เสียภาษีตั้งแต่วันเริ่มติดตั้งหรือแสดงจนถึงวันสิ้นปี และให้คิดภาษีป้าย เป็นรายงวด งวดละสามเดือนของปี โดยเริ่มเสียภาษีป้ายตั้งแต่ววดที่ติดตั้งป้ายจนถึงงวดสุดท้ายของปีนั้น ถือว่าเป็นการแบ่งเบาภาระของผู้ประกอบการค้าหรือเจ้าของป้ายที่เริ่มติดตั้งป้ายในปีแรก ที่ไม่ต้อง รับภาระเสียภาษีป้ายทั้งปี และเนื่องจากการคำนวณภาษีป้ายนั้นให้คำนวณจากฐานภาษีคือพื้นที่ของป้าย และประเภทของป้าย ดังนั้น ผู้ประกอบการค้าหรือเจ้าของป้ายสามารถที่จะกำหนดขนาดของป้าย ให้เหมาะสมกับฐานะทางเศรษฐกิจของตน และสามารถเลือกที่จะติดตั้งป้ายตามระยะเวลาเริ่มต้นของ

แต่ละไตรมาสตามที่กฎหมายกำหนดได้ อันเป็นมาตรการที่สร้างความเป็นธรรมอีกทางหนึ่งที่สามารถช่วยบรรเทาความเดือดร้อนและแบ่งเบาภาระในการชำระภาษีของผู้ประกอบการค้าหรือเจ้าของป้ายได้ ทั้งยังเป็น การผ่อนปรนที่คำนึงถึงภาระของผู้ประกอบการค้าที่ต้องรับภาระเสียภาษีเป็นสำคัญ การที่เจ้าของป้ายเสียภาษีในระหว่างงวด อาจเป็นการเสียภาษีเกินกว่าวันที่ติดตั้งป้ายจริง ซึ่งถือเป็นการแลกเปลี่ยนและเป็นหน้าที่ทางความร่วมมือของประชาชนที่ยอมสละประโยชน์ของตนเพื่อมอบประโยชน์ส่วนตัวเข้ารวมกันเป็นเงินทุนให้รัฐปฏิบัติการกิจได้สำเร็จ โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นจะได้นำภาษีไปพัฒนาท้องถิ่นที่ผู้ประกอบการค้าหรือเจ้าของป้ายอาศัยอยู่ ซึ่งแม้จะไม่ใช้ประโยชน์ตอบแทนโดยตรง แต่อาจมีประโยชน์ให้โดยอ้อมในลักษณะของประโยชน์สาธารณะที่ประชาชนจะได้รับเป็นการทั่วไปไม่เฉพาะเจาะจง ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่สำคัญประการหนึ่งของการจัดเก็บภาษีป้ายก็คือการจัดเก็บรายได้จากผู้ประกอบการค้า ซึ่งมีรายได้จากการประกอบธุรกิจและมีโฆษณาธุรกิจของตน ผ่านสื่อโฆษณาต่าง ๆ ในหลายรูปแบบเพื่อผลประโยชน์ในกิจการของตน ดังนั้น จึงควรมีการสละประโยชน์ที่ได้รับจากการโฆษณาสินค้าและบริการเพื่อประโยชน์สาธารณะของส่วนรวมด้วย พระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๗ ในส่วนที่กำหนดให้คิดภาษีเป็นรายงวด งวดละสามเดือนของปี โดยเริ่มเสียภาษีป้ายตั้งแต่วงวดที่ติดตั้งป้ายจนถึงงวดสุดท้ายของปี จึงเป็นบทบัญญัติที่กำหนดวิธีการคิดอัตราภาษีป้าย เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษีซึ่งแม้จะมีลักษณะเป็นการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินอยู่บ้าง แต่ก็เป็นไปเพื่อประโยชน์สาธารณะของประชาชนในท้องถิ่นอันเป็นส่วนรวม โดยมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง อีกทั้งมิได้เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลซึ่งสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๑ ที่ว่าสิทธิในทรัพย์สินดังกล่าวอาจถูกจำกัดได้โดยบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า พระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๗ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๑

นายจรรุญ อินทจาร

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ